

Arrest

nr. 38 534 van 10 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guinese nationaliteit te zijn, op 2 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2010.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 22 december 2009 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 15 januari 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Malinke origine en geboren in Abidjan, Ivoorkust. Op jonge leeftijd verhuisde u naar de familie van uw vader in Conakry, Guinee. U woonde er in de wijk Yimbaya met onder andere uw oom Abubakar Toumba Diakite, de rechterhand van de eind 2008 via een staatsgreep aan de macht gekomen kapitein Moussa Dadis Camara. Op 3 december 2009 hoorde u plots op straat mensen praten over een aanslag op Moussa Dadis Camara. Uw oom Toumba zou hem diezelfde dag meer bepaald neergeschoten hebben. Daarop liep u onmiddellijk naar huis, waar het nieuws u bevestigd werd. De aanwezige familieleden waren aan het inpakken nadat ze van een

collega van uw oom vernomen hadden dat ze het huis best konden verlaten. Terwijl u uw spullen pakte, verlieten de overige familieleden het huis. U maakte in de kamer van uw oom Toumba een aantal laden open en nam het erin aanwezige geld mee. Vervolgens verliet u het compound en ging u naar uw vriend Flex. Hij was al op de hoogte van wat er gebeurd was en vroeg wat u ging doen. Hoewel u er niemand kende, besloot u naar Ivoorkust te vluchten omdat u er geboren bent. Flex sprak een kennis aan op de luchthaven die u tegen betaling van 500 euro op 5 december 2009 aan boord hielp van een vlucht naar Abidjan. In Abidjan zocht u een hotel in de wijk waar u geboren blijkt te zijn en kocht u een telefoonkaart om uw vriend Flex te bellen. Deze vertelde u dat de militairen tot bij hem thuis gekomen waren om u te zoeken. Hij werd bedreigd en vertelde de militairen dat u zich in de wijk Marcory van Abidjan ophield. Daarop werd u bang en vernietigde u uw simkaart. Diezelfde avond legde u uw probleem uit aan een blanke man. U zei hem dat u veel geld had en dat uw moeder in België verblijft. Daarop begon hij uw reis voor te bereiden. Op 10 december 2009 nam hij samen met u het vliegtuig naar Tunis (Tunesië). In Tunis bezorgde hij u een vals Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister (BIVR) en gaf hij u uw paspoort terug zodat u het geld kon afhalen dat uw moeder u via Western Union overmaakte. Vervolgens nam u op 22 december 2009 het vliegtuig naar België, waar u bij de paspoortcontrole op de luchthaven aangehouden werd omdat u het Rijk probeerde binnen te komen met valse en/of vervalste documenten. Er werd u gezegd dat u teruggedreven zou worden, waarop u te kennen gaf dat dit nefast zou zijn voor u. U legde uw probleem uit, waarop u te horen kreeg dat u asiel kon vragen, hetgeen u diezelfde dag nog deed.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaart Guinee te zijn ontvlucht omdat u als neef van Luitenant Abubakar Toumba Diakite vreest voor represailles door de aan de macht zijnde militaire junta. **U maakt uw beweerde verwantschap met Abubakar Toumba Diakite echter niet aannemelijk.** Zo verklaarde u op jonge leeftijd bij de familie van uw vader in Yimbaya te zijn ingetrokken, waar u onder andere samen met uw oom Toumba in hetzelfde huis woonde tot aan uw vertrek uit Guinee (gehoorverslag CGVS, p. 2, 5 en 26). Vreemd genoeg kon u echter niet aangeven in welke commune Yimbaya zich bevindt, noch wie de burgemeester van deze commune is (gehoorverslag CGVS, p. 11). U kon wel 3 van de 5 communes van Conakry bij naam noemen, maar niet deze waarin u quasi heel uw leven beweert gewoond te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 11). Vervolgens stelde u te denken dat Yimbaya gewoon zelf een commune is, hetgeen evenwel in strijd is met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd (zie landeninformatie). Wanneer u dan gevraagd werd naar de buurwijken (quartiers) van Yimbaya, moest u het antwoord vreemd genoeg opnieuw schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p. 12). Wat er ook van zij, uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Abubakar Toumba Diakite niet in Yimbaya woonde, maar in de Koloma wijk in de commune Ratoma (zie landeninformatie).

Voorts verklaarde u dat ook de echtgenote van Toumba bij jullie woonde, maar kon u haar naam niet geven omdat iedereen haar “Madame Diakite” zou noemen (gehoorverslag CGVS, p. 6 en 26), hetgeen echter weinig aannemelijk is in een gezinssituatie. U stelde ook dat uw oom Toumba 2 jonge kinderen had, Mohamed en Astou, die echter niet bij jullie inwoonden. U kende ze omdat ze in het weekend bij jullie verbleven, maar wist vreemd genoeg niet waar ze de rest van de tijd verbleven (gehoorverslag CGVS, p. 6). Naast het bedenkelijk karakter van uw verklaringen ter zake dient bovendien opnieuw vastgesteld te worden dat deze in strijd zijn met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo zou Toumba helemaal geen vrouw en enkel 1 zoon hebben (zie landeninformatie).

Verder zouden ook uw grootvader, de gemeenschappelijke vader van uw vader en uw oom Toumba, alsook de moeder van Toumba geregeld bij jullie verblijven (gehoorverslag CGVS, p. 7). Ze zouden echter ook vaak elders verblijven. U veronderstelt met name dat uw grootvader nog een ander huis had, maar u kon u niet aangeven waar ergens (gehoorverslag CGVS, p. 7). Ondanks het feit dat de moeder van Toumba geregeld bij jullie zou verbleven hebben, wist u bovendien niet hoe zij heet, omdat iedereen haar “Meme” zou noemen (gehoorverslag CGVS, p. 7). U wist voorts evenmin hoe de overige broers en zussen van Toumba heten omdat ook voor hen verwijzingen zoals “Tanti” (tante) gehanteerd werden (gehoorverslag CGVS, p. 16). Verder somde u nog een aantal mensen op bij naam, die eveneens bij jullie woonden, maar waarvan u vreemd genoeg niet wist hoe zij met jullie verwant waren (gehoorverslag CGVS, p. 5-6). Wanneer u vervolgens op het einde van het gehoor gevraagd werd deze personen nogmaals bij naam te noemen kon u slechts 2 van de 5 eerder genoemde namen opnieuw

geven (gehoorverslag CGVS, p. 24-25). U stelde snel te vergeten (gehoorverslag CGVS, p. 25), hetgeen echter geen afdoende verklaring is voor het feit dat u de andere bewoners van jullie huis tijdens hetzelfde gehoor niet opnieuw kan geven.

Tot slot verklaarde u ook verkeerdelijk dat uw oom Toumba de staatssecretaris was belast met de strijd tegen de drugshandel en het groot banditisme (gehoorverslag CGVS, p. 16), een functie die volgens de informatie waarover het CGVS beschikt nooit uitgeoefend werd door Abubakar Toumba Diakite (zie landeninformatie).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde verwantschap met Abubakar Toumba Diakite en de vervolging die u omwille van die verwantschap zou riskeren.

Wat de veiligheidssituatie in uw land van herkomst betreft, dienen volgende vaststellingen te worden gemaakt.

Sinds 28 september 2009, datum waarop de gewelddadige repressie plaatsvond tegen een door de oppositie georganiseerde manifestatie, en na de aanslag van 3 december 2009 tegen President Dadis, is de veiligheidssituatie in Guinee er sterk op achteruitgegaan (zie objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Bepaalde leden van de veiligheidsdiensten bezondigden zich aan veelvuldige mensenrechtenschendingen. Guinee wordt op dit ogenblik geconfronteerd met interne spanningen en geïsoleerde en sporadische daden van geweld, alsook massale arrestaties, voornamelijk van militairen en naasten van Abubakar Diakite die ervan verdacht wordt op de president te hebben geschoten. Hoewel bepaalde waarnemers vrezen dat deze spanningen en voortsnog zeer gerichte mensenrechtenschendingen uitbreiding kunnen nemen, dient vastgesteld te worden dat dit op dit ogenblik niet het geval is.

Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4, § 1). Uit voormelde informatie blijkt echter dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld, en er evenmin sprake is van een gewapende oppositie in het land. In het licht van het geheel van deze elementen dient dan ook vastgesteld te worden dat er op dit ogenblik in Guinee geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen. Het paspoort waarmee u reisde - dat overigens vervalste stempels bevat (zie werkfiche kandidaat politiek vluchteling dd. 22/12/2009) - bevat gegevens betreffende uw identiteit maar houdt geen enkel bewijs in van een eventuele verwantschap met Luitenant Abubakar Toumba Diakite. Het BIVR waarmee u het land probeerde binnen te komen, betreft dan weer een vals document (zie werkfiche kandidaat politiek vluchteling dd. 22/12/2009; gehoorverslag CGVS, p. 21) en heeft derhalve geen enkele bewijswaarde. De door u neergelegde bankkaarten houden evenmin een bewijs in van uw beweerde verwantschap met Abubakar Toumba Diakite. Voorts legde u ook een kaart van Total van het Ministerie van Defensie neer waarvan u beweert dat zij tot uw vermeende oom Toumba zou behoren (gehoorverslag CGVS, p. 12), hetgeen echter niet blijkt uit de kwestieuze kaart daar deze niet op naam is. Tot slot kunnen de door u neergelegde documenten van Western Union hooguit aantonen dat u geld vanuit België naar Tunesië werd overgemaakt, hetgeen evenmin van aard is de geloofwaardigheid van uw beweerde verwantschap met Luitenant Abubakar Toumba Diakite te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het “Enig middel” is “gesteund op het feit dat tegenpartij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft en op een schending van de motiveringsplicht in artikel 62 van de wet van 15 december 1980, van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur (en, gezien de manifeste beoordelingsfouten, de schending van artikel 1 a alinea 2 van de Conventie van Genève en van de artikelen 48 en 48/2 van de wet van 15 december 1980)”

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De essentie van verzoekers vlucht is gesteund op zijn verwantschapsband met zijn oom A.T.D., die de rechterhand was van een kapitein, en ervan beschuldigd werd deze te hebben neergeschoten. De Commissaris-generaal hecht geen geloof aan het voorgehouden asielrelaas daar verzoeker vage en foutieve verklaringen aflegde met betrekking tot zijn oom en derhalve zijn verwantschap geenszins aannemelijk maakt, noch zijn asielmotieven.

3.2. De CGVS heeft verzoeker terecht ondervraagd over zijn verwantschap met A.T.D. nu hij hierover geen objectieve bewijzen aanbrengt. Verzoeker legt een elektronische kaartje “Total van het Ministerie van Defensie” neer en meent dat het toch opmerkelijk is “dat verzoeker, een gewone jongeman uit Guinee, tijdens het verhoor een tankkaart van Total van het Ministerie van Defensie neerlegt (laatste pagina van de bijlage). Deze behoorde toe aan zijn oom en zat tussen het geld dat hij uit het huis te Yimbaya heeft meegenomen. De Commissaris concludeert echter dat door het ontbreken van de naam van de oom van verzoeker de tankkaart niets toevoegt aan het vluchtverhaal van verzoeker en besteedt hier dan ook niet meer aandacht aan. Nochtans moet er op worden gewezen dat het allerm minst vanzelfsprekend is dat een gewoon burger dergelijke kaart in het bezit heeft. Minstens had moeten nagegaan worden wie recht heeft op dergelijke tankkaarten van het Ministerie van Defensie.”

3.2.1. Verzoeker kan bezwaarlijk worden bijgetreden waar hij stelt dat de Commissaris-generaal diende na te gaan wie recht heeft op dergelijke kaarten. De bewijslast berust immers principieel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke zijn asielmotieven dient te adstrueren. Verweerder stelt terecht *“dat op basis van deze tankkaart enkel kan gesteld worden dat deze op naam van het Ministerie van Defensie staat, zonder dat uit deze kaart echter blijkt dat deze toebehoort aan A.T.D.”* Hoe dan ook zijn dergelijke kaarten onvoldoende om een verwantschap van verzoeker en A.T.D. aan te tonen en kan hieruit slechts worden vastgesteld dat verzoeker in het bezit is van een tankkaart van het Ministerie van Defensie. Hoe dan ook documenten en elektronische kaarten zijn op zich onvoldoende om een asielrelaas aan te tonen. Ze moeten steeds ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is.

3.3. Wat betreft de woonplaats van A.T.D. voert verzoeker aan *“dat het huis te Yimbaya van zijn oom is en dat deze inderdaad ook een huis heeft in Ratoma zoals uit de informatie van de Commissaris blijkt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat zijn oom niet meerdere huizen zou bezitten. Het hebben van meerdere woningen is. overeenkomstig de lokale gebruiken een vaak voorkomend gegeven en heeft veelal te maken met het hebben van een concubine en/of om tegemoet te komen aan de noden van de familie”, maar toch de eigen privacy min of meer te vrij waren. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat Abubakar Toumba, een man met een belangrijke positie en dus financieel aantrekkelijk, meerdere woningen, waaronder een woning te Yimbaya. bezit omwille van bovenstaande redenen.”*

3.3.1. Verzoeker voert slechts blote beweringen aan maar laat na deze te staven, wat temeer klemmt daar verzoeker verklaarde dat hij zelf woonachtig was in het huis van zijn oom. Redelijkerwijze kan dan ook verwacht worden dat verzoeker kan aantonen waar hij en zijn oom woonden. Minstens moeten zijn verklaringen hierover coherent en nauwkeurig zijn. Verzoeker heeft overigens hogere studies gedaan in informatica zodat moet worden aangenomen dat hij geen moeite kan hebben met elementaire gegevens uit zijn leefomgeving.

3.3.2. Volgens verzoeker *“moet opgemerkt worden dat de verhoren op het Commissariaat- generaal geen eenvoudige opdracht zijn voor de ondervrager (artikel verschenen in De Morgen, 20.02.2009, waarin Commissaris-generaal Dirk Van den Bulck het volgende zegt over het verhoor: “Dat is een complexe opdracht die diverse vaardigheden vergt van onze medewerkers. Ze moeten een evenwicht zien te bewaren tussen kwaliteit, waarbij het gehoor plaats vindt in een vertrouwelijk klimaat, en efficiëntie. “). De complexiteit waarover de Commissaris het heeft geldt eveneens voor de ondervraagde die op korte tijd, onder stress en in volledige afhankelijkheid ten aanzien van een tolk, een heleboel vragen moet beantwoorden zodat twijfel en vergissingen niet ongewoon zijn. Verzoeker heeft dan ook na het interview op het Commissariaat een groot deel van de gevraagde informatie op papier gezet (bijlage 1). Zo somt hij de namen van de zussen en broers (inclusief de naam van zijn eigen vader) op en geeft hij aan dat zijn oom Toumba geneeskunde heeft gestudeerd alvorens hij in het leger is gegaan, dat zijn grootvader “Mamadi Diakité” oud militair is en twee vrouwen heeft: “Fatoumata Diary Barry” dewelke woont in Koloma en “grootmoeder Bintou” dewelke met zijn grootvader woont in Gbésia Béazin.”*

3.3.3. De summiere door verzoeker aangebrachte informatie waar het verzoekschrift op wijst, voor zover waarachtig, is onvoldoende om zijn beweerde verwantschap met A.T.D. aannemelijk te maken daar zij niet opweegt tegen de talrijke vaagheden en tegenstrijdigheden zoals weergegeven in de bestreden beslissing. Hoe dan ook heeft verzoeker op zijn verblijfplaats in België de mogelijkheid om contact te nemen met buitenstaanders zodat niet kan komen vast te staan of verzoeker parate kennis of opgevraagde informatie heeft opgestuurd. Op elke kandidaat-vluchteling rust de verplichting om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze zelf, zonder daarom te zijn gevraagd, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat dit voor verzoeker geen eenvoudige opdracht was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377) en overigens ziet de Raad niet in waarom het moeilijk kan zijn te vertellen over eenvoudige kwesties als familiesamenstelling. Voor zover verzoeker sinds jonge leeftijd bij zijn oom inwoonde dient hij vlot en uitgebreid te vertellen over zijn familie en de bewoners van het huis. Verzoeker meent dat de gezinssituatie in het licht van de

“plaatselijke werkelijkheid” dient te worden gezien en de CGVS “waarschijnlijk (met) een “eerder westerse’ gezinssituatie voor ogen [heeft]. Nochtans strookt dergelijk type van gezinssituatie absoluut niet met de plaatselijke werkelijkheid aangezien klassieke termen zoals echtgenote, broer, zus, neef niet, familie in Guinee een zeer ruime betekenis kennen. Bovendien was verzoeker vaak afwezig en was er een grote doorstroom van familieleden die verbleven in het huis te Yimbaya.(...) [verzoeker] heeft nooit een huwelijk gezien zodat verzoeker de informatie betreffende het feit dat Toumba geen vrouw zou hebben niet tegensprekt. Het is wel zeer goed mogelijk dat “Madame Diakité” (één van) de concubine(s) is van Toumba en dat zij zich ten aanzien van verzoeker altijd heeft geprofileerd als zijnde de vrouw van Toumba.”

3.3.4. De door de Commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden en omissies raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Verzoeker toont dan ook niet aan dat eenvoudige verwantschapsvormen zoals echtgenote, broer, zus, enz. in Guinee onbekend zijn, noch dat er een gedifferentieerd gebruik van namen op wordt nagehouden. Het is hoe dan ook onaanvaardbaar dat verzoeker flagrant foutieve verklaringen aflegde inzake de burgerlijke status van A.T.D. en diens eventuele kinderen (verzoekers neven), dat verzoeker nooit zelf met eigen ogen een huwelijk aanschouwde kan deze bezwaarlijk vergoelijken. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker zelf sprak over de “vrouw van de broer van mijn vader” (gehoorverslag CGVS, 08.01.2010, p.5), terwijl uit algemene informatie toegevoegd aan het dossier blijkt dat A.T.D. vrijgezel is en geen vrouw heeft (Cedoca, gui2010-004w). Er kan overigens bezwaarlijk worden volgehouden dat in Guinee het verschil tussen echtgenote en bijzit niet bekend is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verzoeker toont geen specifieke bekendheid aan met A.T.D.

3.4. Verzoekers onwetendheid over zijn oom wordt verder versterkt doordat hij evenmin zijn ooms beroep of bezigheden kende. Volgens verzoeker had “zijn oom Toumba aan hem persoonlijk (...) toevertrouwd dat hij staatssecretaris “zou worden” belast met de strijd tegen de drugshandel en het groot banditisme. De Commissaris besluit, misschien op grond van een onvolledige vertaling vanwege de tolk, dat Toumba deze functie nooit heeft ugeoefend. Nochtans moet op grond van de verklaring van verzoeker niet worden nagegaan of de functie werd uitgeoefend door Toumba, maar wel of deze functie eventueel zou toegekend worden aan Toumba.”

3.4.1. Dat verzoeker het had over een eventuele toekomstige functie kan niet overtuigen. Uit het gehoorverslag blijkt ontegensprekelijk dat er gevraagd werd naar de (huidige) “functie van oom T.” en dat verzoeker antwoordde “secretaire d’Etat, belast met strijd t. drugshandel en groot banditisme” (gehoorverslag CGVS, 08.01.2010, p.16). Evenmin is het aannemelijk dat de tegenstrijdigheid zou berusten op een fout van de tolk. Er werd ter verhoor immers aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Hij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen tolk en hemzelf. Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt. Verzoeker licht bovendien niet toe door welke concrete elementen er eventueel een misverstand zou gerezen zijn. Zijn opmerking in het verzoekschrift is dus niet enkel laattijdig maar bovendien niet op concrete wijze gemotiveerd is. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er problemen waren met de tolk.

3.4.2. De Raad dient dan ook vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de Commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. In het verzoekschrift vraagt verzoeker geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoeker in de negatieve aandacht stond van zijn overheid. Hij voert geen specifieke elementen aan die zouden kunnen aantonen dat hij in geval van terugkeer naar Guinee een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.3. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de Commissaris-generaal voor verder onderzoek. Verzoeker vraagt de vernietiging van de bestreden beslissing maar duidt niet aan welke elementen ontbreken of welke feiten niet onderzocht werden zodat de Raad niet tot een conclusie kan komen.

5. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK